

Nr 521.

Av herrar Sjölin och Åqvist, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 109, angående vissa markförvärv för försvaret m. m.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 109 hemställs bl. a., att riksdagen måtte till anordnande av lokaler för försvarets forskningsanstalt för budgetåret 1951/52 anvisa ett investeringsanslag av 500 000 kronor. Anslaget skall användas till en ombyggnad av två kompanivåningar i Stockholms luftvärnsregementes kasernetablisement, till vilka vissa avdelningar av forskningsanstalten skulle överflyttas med anledning av att den nuvarande förläggningen i A 1:s förutvarande etablissement måste utrymmas.

Föredragande departementschefen har emellertid inte föreslagit något definitivt beslut rörande forskningsanstaltens lokalfråga. Fortifikationsförvaltningen har i skrivelse den 10 januari 1951 föreslagit, att forskningsanstaltens kansli jämte avdelningarna 2 och 3 måtte förläggas till Stockholms luftvärnsregementes nuvarande kasern i samband med detta regementes förflyttning till Norrtälje. Realiserandet av detta förslag har preliminärt kostnadsberäknats till omkring 4,5 miljoner kronor. Föredragande departementschefen anför, att det icke är honom möjligt »att i nuvarande statsfinansiella läge taga ställning till detta kostnadskrävande projekt i hela dess vidd». Det av byggnadsstyrelsen år 1946 framlagda förslaget till nybyggnader i Tegelhagen eller Ursvik, vilket kostnadsberäknats till 9,2 miljoner kronor i 1946 års prisnivå, har, anför departementschefen, »med hänsyn till rådande knapphet på material och arbetskraft ansetts hittills icke kunna föreläggas riksdagen».

Då sålunda frågan om försvarets forskningsanstalts förläggning ännu icke definitivt avgjorts, torde det vara lämpligt att riksdagen i detta sammanhang uttalar sina principiella synpunkter på spörsmålet. Det vi då önska fästa uppmärksamheten på och vilja understryka är, att det icke torde vara lämpligt, att en anstalt av forskningsanstaltens karaktär förlägges i ett tätbebyggt samhälle såsom exempelvis i centrum av Stockholm, vilket föreslagits av fortifikationsförvaltningen och varemot departementschefen inte synes ha något att ur principiell synpunkt erinra. Det är givet, att det med hänsyn till önskvärdheten av att anstalten får snabba och direkta förbindelser med övriga militära centrala förvaltningsorgan kan synas naturligt, att den förlägges till samma ort som dessa, d. v. s. till Stockholm. De övervägande skälen tala dock emot en dylik lösning. Här anmäla sig i första rummet de rena säkerhetssynpunkterna. Vid krigsfall synes sålunda risken för förstörelse bli onödigt stor vid förläggning ovan mark mitt i en

storstad. Det bör även erinras om att den av byggnadsstyrelsen år 1946 redovisade utredningen beträffande forskningsanstaltens lokalfråga grundats på ett definitivt ställningstagande från anstaltens sida av innebörd, att 50 % av anläggningen borde förläggas bombskyddat i bergtrum.

Med hänsyn till dessa synpunkter vore det sålunda bättre att ifrågavarande investeringsanslag i samband med ett principuttalande från riksdagens sida rörande försvarets forskningsanstalts förläggning användes till en tillbyggnad av anstaltens nuvarande anläggningar utanför Stockholm. Vi anse oss emellertid inte kunna ställa ett konkret yrkande i detta avseende. Vi förutsätta, att utskottet måtte närmare undersöka möjligheterna härvidlag.

Med hänvisning till vad ovan anförts föreslå vi därför,

att riksdagen vid behandlingen av Kungl. Maj:ts proposition nr 109 måtte beakta ovan anförda synpunkter beträffande försvarets forskningsanstalts förläggning.

Stockholm den 10 april 1951.

Bengt Sjölin.

Gösta Åqvist.